



# ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

## СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника прве класе округа ваљевског Миливоја Савића, јавног правозаступника из Ваљева, и

за начелника четврте класе округа смедеревског Ђурицу Ц. Ђорђевића, начелника исте класе округа ваљевског, по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. септембра 1907. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 70. закона о уређењу округа и срезова, решено је:

да се окружна скупштина у сваком округу састане у трећи редован сазив на дан двадесетог септембра ове године у окружном месту.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. септембра 1907. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета решено је, да се:

Душан Л. Ђокић, начелник треће класе округа смедеревског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пенсијом која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. септембра 1907. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 3. августа 1907. године Бр. 4471., донето на основу тачке 9. чл. 144. Устава, које гласи:

да се Лазар Т. Перовић, наставник богословије Св. Саве у Београду, родом са Цетиња у Црној Гори и поданик

црно-горски, по молби својој прими у српско поданство, заједно са својом женом Даницом, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је отпуст из свога досадањег поданства поднео.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. августа 1907. године у Београду.

## СТРУЧНИ ДЕО

### ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

II. У Римском Праву једва да се налазио увиђај, па и тада не у ономе смислу у коме се данас он употребљава. Ово је долазило поглавито отуда, што је Римски Кривични Поступак био заснован на оптужном начелу, по коме иследник ништа није по службеној дужности предузимао ради проналажења материјалне истине; што, дакле, ни иследник ни судија нису ишли за тим, да утврде постојање или биће кривичног дела. Развојем природних наука и медицине, и нарочито стварањем инквизиторског поступка, — по коме иследник по службеној дужности извиђа и по коме противу обвиненог отвара истрагу тек пошто је утврдио постојање дела, — и увиђај се као доказно средство све више истицао. У прво време владе инквизиторског поступка увиђај се морао предузимати нарочито код убиства, јер се сматрало да убиство није утврђено ако се није видео леш убијенога. Како је поступано код убиства, тако се почело поступати и код других кривичних дела, код којих је судија могао да примети неке чињенице, које су од важности у поступку. У томе се било отишло врло далеко, да се правила разлика на *delicta facti permanentis* и *facti transeuntis* према томе, да ли кривично дело оставља за собом трагове или не, и у првом случају морао се увек предузимати увиђај, који се сматрао за једино доказно средство тих трагова или околности. Увиђај је ушао и у данашњи реформирани Кривични Поступак као доказно средство само с том разликом, што се не истиче нарочито над осталим доказним средствима, већ се изједначаје с осталима, а судији се препоручује, да га предузме свуда где њиме може доћи до уверења о истинитости какве чињенице, која му је

потребна или где му је потребно да послужи као контрола других доказних средстава као н. пр. сведочење сведока.

III. Увиђај може бити извршен како у генералној тако и у специјалној истрази. У генералној истрази увиђај предузима иследник, а у специјалној суд и то или цео суд или један судија, кога суд за то нарочито одреди. Према томе, да ли је увиђај извршио иследник или суд он се и зове, по нашем поступку, иследнички или полицијски и судски увиђај.

## § 12.

### Увиђај у генералној истрази.

I. Кад је реч о увиђају у генералној истрази, т. ј. о полицијском увиђају, прво питање које се ту истиче јесте: у којим случајевима се има да предузме увиђај? или кад ће се извршити увиђај?

Одговор на ово питање дао је наш Кривични Поступак у § 54 овим речима: „Ако би се на ком месту, или ком лицу траг казнивог дела налазио, ислеђујућа власт у присуству два сведока, сама ће се о том трагу уверити и старати се, ако је могуће, да се он не изгуби“. Као што се види, законодавац се није упустио у набрајање свих појединих случајева, у којима иследник има да изврши увиђај, него је све те случајеве предвидео једним општим правилом. По овом правилу, опет, све зависи од тога, да ли кривично дело, које је предмет истраге, оставља за собом ма какве трагове или не, па ако оставља, увиђај се има предузети, ако пак не оставља, нема се предузети. И по нашем Кривичном Поступку је, дакле, од значаја подела кривичних дела на *delicta facti permanentis* и *facti transeuntis*. Само сад настаје питање: да ли се смисао §-а 54 има тако разумети, да се увиђај код кривичних дела која за собом остављају трагове безусловно мора предузети?

У одговору на ово питање законодавства се јако разликују. С једне стране стоје стара законодавства, заснована на начелима инквизиторског поступка и нарочито на теорији законских принудних доказа, а с друге сва нова, реформирана законодавства с начелом слободног судијског уверења. По првим законодавствима, судија све чињенице, које својим чулима може опазити, само увиђајем мора доказати. Према томе, ако које кривично дело остави за собом трагове, онда се ти трагови само увиђајем могу доказати а не и којим другим доказним средством. Реформирана законодавства, опет, не постављају тако апсолутно правило, већ остављају судији, да чињенице, које се увиђајем могу доказати, утврди и којим другим доказним средством.

И ако наш Кривични Поступак спада у старе поступке, и ако је он у многоме организован по инквизиторском начелу, које се нарочито огледа у теорији принудних законских доказа, ипак се смисао §-а 54 нема узети тако, да је иследник безусловно дужан предузети увиђај чим сазна, да је кривично дело, које је у питању, за собом оставило неке трагове, и ако би се по тексту његово могло узети, да је то иследникова дужност. Овакав смисао не може се овоме §-у придати већ ни по томе, што се кривична дела не даду тачно класификовати на кривична дела која за собом остављају трагове и на она која не остављају никакве трагове, јер док је једно кривично дело у једном случају оставило трагове, дотле то исто дело у другом случају може не оставити трагове. Законодавац је у §-у 54 хтео иследнику само да да општи упут, а његов је смисао тај, да ће иследник морати предузети

увиђај у свима оним случајевима, у којима се нада, да ће увиђајем доћи до неке чињенице или околности, које може ма у колико допринети проналажењу материјалне истине. По овом се, дакле, правилу има увек решити питање о предузимању увиђаја. Сви новији законодавци сасвим јасно предвиђају ово правило; сви они наређују, да се увиђај има предузети увек, кад се то ради расветлења какве чињенице покаже потребно.

Кад се расмотре поједини кривични случајеви, одмах се може видети, да има таквих, у којима је неопходно потребно предузимање увиђаја, као и обратно. Тако н. пр. оптужени за убиство признаје да је убио, али додаје да је то учинио у потребној одбрани. Он наводи, како је с убијеним био у њиви близу потока, и како се с њиме ту посвађао; услед те свађе убијени је пошао на убицу замахнутом секиром а овај притеран у један угао уз ограду, не могући избећи опасност, убије нападача из пиштоља. У овом случају морао би се извршити увиђај на месту извршеног убиства, да се види како стоји то место, ограда, поток, да би се из свега тога могао извести закључак за истинитост или неистинитост тврђења оптуженог. Или оптужени за крађу признаје да је исту извршио и то да је он сам извршио. Међутим оштећени вели, да ценећи према месту учињене крађе, према начину извршења, немогуће је да је оптужени сам без ичије помоћи то извршио. У овом случају иследник ће морати учинити увиђај ради прегледања места, како би и сам могао видети, да ли је оптужени сам могао учинити крађу или не, па ако нађе да он то сам није могао учинити, онда одмах да почне тражење учесника. У овом случају, опет, увиђај се несумњиво показује као непотребан. Оптужени за крађу извршену обијањем призна, да је на тај начин и извршио крађу, и то се признање потпуно слаже како с исказом оштећеног тако и с исказима сведока. Овде би увиђај био излишан, да се њиме докаже обијање, јер је оно и другим путем тако исто несумњиво доказано.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

## О ОДГОВОРНОСТИ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ.

(НАСТАВАК)

4. Противправне радње или нерадње могу се појавити у два вида: као деликти и као повреде дуговинског односа, т. ј. нека је радња или нерадња сама по себи, без обзира на могући облигаторни одношај између дотичних лица, *противправна* и зове се *деликт* (на пр. А је убио коња Б-у, са којим ни у каквом уговорном односу у погледу тога коња не стоји), а друге су противправне радње или нерадње по себи допуштене, али с погледом на извесно одређено лице, с којим предузималац истих у облигаторном одношају стоји, не сме их дотични предузети, јер оне *тада* јесу противправне. (На пр. ко некоме прода своју ствар чини дозвољено дело, али ако неко прода извесну ствар једноме лицу, па онда ту исту ствар прода другоме, онда он према првоме купцу, с погледом на закључени уговор куповине и продаје, чини противправну радњу и одговора му за евентуалну накнаду штете. — Види и § 430. аустр. грађ. закона). Према томе противправне радње могу бити такве или зато, што су у опште противне објективном праву — тада се услед њих рађа потраживање (на накнаду штете), које дотле није постојало, или што су противне постојећем уговору између дотичних

лица и тада се услед њих модификују већ постојеће обвезе из уговора, т. ј. настаје услед тога евентуално и обвеза на накнаду штете, што се противно уговору поступило. И оваке су радње противправне, јер једно лице мора испуњавати како обавезе, које непосредно из наредаба законских потичу, тако и оне, које се из уговора, на основу закона закључених, рађају, (види §§ 13. и 824. грађ. зак.). Глава XXX нашега грађанског законика у првоме се реду односи на накнаду штете, која је *деликтом* проузрокована, дакле, радњом или нерадњом једнога лица према другом лицу, које с учиниоцем не стоји ни у каквом уговорном односу, који би радњу или нерадњу као уговорну обвезу прописивао. Учини ли неко своме сауговарачу штету својим противговорним поступцима, онда су за накнаду отуда постале штете меродавни у првоме реду прописи закљученога уговора, а, у оскудици њиховој, диспозитивни прописи грађанскога законика о дотичним уговорима и уговорима у опште (види на пр. §§ 616, 617. и сл.). Тек у недостатку оваких наређења и одредаба долазе у обзир и за такву штету прописи главе XXX грађан. законика.

Г. На послетку, да би оштећени стекао потраживање на накнаду штете против учиниоца, потребно је да се **овоме може тај његов поступак, који је штету проузроковао, у кривицу уписати.** 1. То пак значи, да постоји зависност између воље учиниоца штете и радње или нерадње којом је штета проузрокована. Правни поредак, у интересу уређеног заједничког живљења људи, захтева, да појединац при свима својим поступцима увек на то пази, да не дира у права других нити да их угрожава. Пропусти ли појединац то чинити, онда се за њ каже да је крив, што се његовим поступком другоме штета десила. Јер од његове је воље зависило, да предузме или не предузме поступак, који је штету проузроковао. Према томе о некој вољи, која је на предузимање неке радње или нерадње управљена, па према томе ни о *кривици*, не може бити пре свега говора код лица, чија се воља, у праву игнорира: деца до 7 година и душевно болесни — § 807, а за тим у случајевима, кад је код нормалних људи

свест искључена. Радња или нерадња, учињена од ових лица, није у зависности од воље њихове, па како тога реквизита нема, не може се од њих ни накнада штете због тих радња или нерадња захтевати. О појединостима пак биће о томе ниже више говора.

Онај чијом је радњом или нерадњом штета проузрокована, могао је имати вољу, да исту радњу или нерадњу предузме, и ако је у моменту предузимања свестан, да ће се услед ње штета десити, и онда се кривица његова назива *зла намера* (*dolus*). Ако пак он својим поступком на оштећење није ишао, нити је био свестан штетних последица свога поступка, ако је дакле пропустио бити у довољној мери пажљив, премда је то могао и дужан био чинити, па услед његовога поступка штета наступи, онда је он ипак *крив* за исту, и кривица се његова назива *немар* или *небрежење* (*culpa* у ужем смислу).<sup>18)</sup>

Немар или небрежење може бити двојако: *крајње небрежење* и *лако*, обично небрежење или просто *немар* или *нехат*. Оно прво постоји онда, кад учинилац у поступку своме није обраћао ни ону пажњу, коју на своје поступке обраћа човек најобичнијих способности, а ово друго онда, кад није био онолико пажљив, колико је то један брижљив и разборит кућни старешина у својим пословима. (Види §§ 378. и 819. грађан. зак. — Опширније о овоме код А. Ђорђевића, Систем, I, 2. стр. 186 и сл.)

2. Врста или степен кривице од утицаја је на обим накнаде штете. Јер по § 819. грађ. зак. ко штету какву другоме нанесе са злом намером или из крајњег небрежења, тај је дужан накнадити не само просту штету (дакле, умањење садашње имовине оштећеног лица) него и изгубљени добитак.

(наставиће се)

Д-р Драг. Аранђеловић.

<sup>18)</sup> Дефиницију немара (небрижљивости) не садржи ни наш ни аустријски грађан. законик. У немачком грађ. зак. у § 276. вели се: „Немарљиво ради онај, који не обраћа на своје поступке пажњу, која се у саобраћају захтева.“

## С КОНГРЕСА ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ.

(СВРШЕТАК)

Истина, и без закона може се у овом правцу много да уради, али велики део посла од кога зависи будућност целе једне нације, мора у закону да нађе сталну основу. Али тада кад закон са силном вољом и преданошћу за напуштenu децу почне да ради, надајмо се да ће све беде наших напуштених малишана престати.

И први аустријски конгрес за заштиту деце може бити поносит, што је он у овом погледу учинио много добра не само за Аустрију, но далеко преко њених граница. Ја ћу из ове средине понети кући нову идеју и надам се да ће после ових лепих речи доћи и дела. То је искључна заслуга овога високоцењенога конгреса, заслуга, коју ја не умет довољно речима да хвалим.

И ја не могу да сиђем с овога места, а да вам се топло не захвалим на љубазностима којима сте ме примили како овде на конгресу тако и свуда у лепој царској вароши.

\* \* \*

Овоме говору одазвао се конгрес пле-скањем и френетичким одобрањем, а

председник г. др. Бернрајтер руковао се са мном и захвалио ми у име конгреса што сам и ја као странац узео реч.

Још је говорио председник и захвалио се свима учесницима, па је објавио да је први аустријски конгрес за заштиту деце учинио један знатан корак унапред. Он се нада да ће у скоро првоме конгресу следовати други. С тога се растао с нама с речима:

До виђења!

### Банкет

Првога дана конгреса за 8 сахата у вече био је заказан банкет у општинској кући. Они то зову свечани пријем у општини. За ову прилику беше заказано свечано одело, дакле фрак и декорације.

Ја не бих о овом банкету говорио да се на њему пису манифестовале по неке ствари и појаве.

Сви гости спроведени су кроз неких 20 огромних соба општинскога музеја, који представља пуно реткости. Ту је глава Карамустафе, репови турских армија, које су долазиле до Беча, пуно униката у дивним сликама и необичних старина. Скоро читав сахат трајао је ход кроз општински музеј. Најзад смо стигли

у салу магистрата, ту је заступник председника општине.

Поздравио је чланове конгреса и изјавио своју радост што је царскоме граду додељено да види сакупљене људе од науке, филантропије и најугледније државнике за једну еминентно велику идеју. „Беч вас од срца прима и моли вас да верујете у наше најбоље одушевљење за спас бедне деце.“ На то с: председник г. др. Бернрајтер захвалио у име конгреса.

После тога улазило се у велику општинску салу. На уласку у салу сваки мушки члан конгреса добио је од општине кутију за цигарете од fine мрке коже и у кутији 6 цигара и 6 цигарета првога квалитета. Ове су кутије нарочито израђене за ову прилику и унутра штампан је златним словима дан конгреса. У врху с поља од метала је грб Беча. Оваквих кутија раздато је на 1000 комада. Свака госпођа добила је велики букет природнога цвећа. Само ове успомене стале су бечку општину око 12.000 динара.

У великој сали било је намештено 6 столова. За сваким је било око 200 места. Било нас је око 1200 до 1300 лица. Сервирано је било краљевски у сваком погледу.

од стране владе били су министар просвете и министар унутрашњих дела.

Вечера је била за 1½ сах. готова.

Здравица је била цару, конгресу, царској влади, госпођама и новинарима.

После вечере све друштво бавило се још 1½ сахат у разговору и то све о задатку конгреса. Ово време после вечере било је нешто што се у нас не дешава. За то време познали смо се узајамно сви који смо дошли да се користимо конгресом и да користимо идеји самога конгреса.

Кнез Лихтенштајн, који је одушевљени филантроп, пуно ми је лепих примера из свога плоднога рада казивао. Познао ме с подпредседником друштва за заштиту деце у Бечу, где је он председник.

На основу тога познанства сутра дан сам на аутомобилу у пратњи подпредседника походио две штације за заштиту деце.

Саветник владе за доњу Аустрију г. Герењи, кога такође познадох овом приликом, позвао ме је да ми покаже шта Доња Аустрија (Niederosterreich) чини за добротворне установе.

Полицијски саветник г. Гајер ставио ми се на расположење да ми покаже целокупну процедуру бечке полиције с мангупима.

Госпођица од Волфринга замолила ме је да походом Песталоцијево друштво, коме је она председник.

Као што се само из овога види, банкет овај није имао циљ да се човек само проведе, него да и много што шта научи. И ја сам с овим банкетом био необично задовољан.

Нашли људи пута и начина да своје госте не само почасте, него да им пруже врло лепо прилику да се користе обилатим познанствима а и да користе самој ствари ради које су се састали. Такви банкети остају човеку вазда у врло пријатној успомени. И ја ћу се ове вечере вазда с пуно уживања и благодарности сећати.

#### Поговор

Ја сам овде саопштио у најкраћим потезима шта је рађено на конгресу за напуштenu децу у Бечу 5., 6. и 7. марта ове године. Ред би био да своје утиске с тога конгреса бар у неколико речи кажем. То ево овде и чиним.

На првом месту изненадио сам се многобројноме одзиву. Преко 120 изасланика разних удружења и 1.800 чланова пожурило се о свом руху и круху у Беч на конгрес. Та многобројност импоновала је и бечлијама. Ствар је нова у опште, али је одмах нашла врло лепа одзива у маси.

Одмах за тим изненађен сам био одзивом и учешћем званичних кругова. Конгресу за мангупе прилази цела влада. Она шаље своја три министра и они сва тројица узимају учешћа у раду конгреса. Управо влада, у лицу свога министра правде г-др-а Клајна, удара камен темељац раду конгреса. Изјава министра да ће се законски предлози саобразити жељама конгреса била је судбоносна за конгрес и

она је дала полета целом раду конгреса. — Осим министара сви врхови државних власти, као царски намесници појединих покрајина, председници највиших судова, управници највиших административних тела, професори универзитета све је то било обилато заступљено и све је то узело учешћа у раду конгреса.

Госпође највиших кругова царевине похитале су такође да учествују у пословима.

На трећем месту међем необично обилат рад припремнога одбора. Он је у јануару ове године издао I књигу »Списа конгреских.« У тој првој књизи штампано је 14 реверата о напуштеној деци на 34 штампана табака великога кварта. Првој књизи следовала је у фебруару друга књига списа у којој су мишљења 16 стручњака о питањима која ће се претресати на конгресу. Ту налазимо мишљење професора Ламаша, Кнеза Лихтенштајна, др-а Рајхера и т. д. све људи од великога научнога ауторитета.

Друга књига има 25 штампаних табака великога кварта. Све је то приредио г. др. Вернрајтер бивши министар просвете. Овако велики труд морао је донети успеха.

Систем рада на конгресу такође је одвојено од обичних послова. Тачно је било одређено шта ће се и када у којој секцији да ради, а шта у пуним седницама. Ретко је ко говорио неспреман или тек само да говори. И ако се когод нашао да прича своје доживљаје или личне ствари био је брзо опоменут да говори о ствари. И нико се није зато љутио. У пуним седницама од 1800 чланова свега нас је око 20 говорило.

За све време конгреса млади људи седели су по ваздан у бироу и свако је у ма које доба могао добити обавештења о пословима конгреса.

Као што се из овога види конгрес за напуштenu децу морао је импоновати свакоме мисленоме човеку. Све је било врло смишљено и до ситница тачно одређено шта ће се и колико на конгресу да ради.

Да се овако лепо једна велика ствар сврши, требало је времена. И заиста припремни комитет спремао је скоро две године земљиште за овај посао. Комитету се беху ставили на расположење први мислиоци и скоро цела царска влада и бечка општина. А кад један одбор има за своју идеју једну владу и једну општину као што је бечка, тада заиста може много да уради. И он је много урадио.

Мојој отаџбини пожелео бих, да дође скоро време да се и у њој за бедну и напуштenu децу заузму учени људи, краљевска влада и београдска општина онако као што је то било 5. 6. и 7. марта 1907 године у Бечу.

И све ово је за то да се заштите бедна и напуштена деца.

Двадесети је век век децји.

саопштио

Д-р Нин. Ј. Петровић

## ШПАНСКЕ ВАРАЛИЦЕ

ПОМОЋУ СОКРОВИШТА

од R. A. Reiss-a,

професора полиције на универзитету у Лозани.

Начин рада варалица помоћу сокровишта није се много изменио од времена јерусалимских писмама па до данас. Готово је једина разлика у томе, што су извршиоци ових превара у време Видоково били притвореници, док су данас »слободни грађани«, који проводе весело живот у Паризу, Ници, Женеви и другим местима, у која одлазе због »ислова«, односно због истраживања нових жртава.

Упоредимо са Видоковим писмом из Јерусалима једно »шпанско писмо« из 1905. год. које гласи:

»Господине,

»Најбоља обавештења која имам о вама одлучила су ме, с обзиром на прилике у којима се налазим, да вам поверим једну ствар од највеће важности. Писам никад помишљао да ову тајну поверим коме другом, али моје патње, туга коју осећам у затвору, а нарочито љубав према милој кћерци, старој 17 год. — једном члану фамилије — која се налази у једном пансиону у Алколи, — разлози су који су ме руководили да вам се обратим, и да вас упитам: хоћете ли ми помоћи да дођем до суме од 500.000 дин. у новчаницама француске банке, који сам новац пре четири месеца морао сакрити у околини вашег места?

Ја сам, као капетан, био благајник у једном коњичком гарнизону близу ваше границе и учесник завере, која у овом гарнизону беше склопљена. Кад сам једном приликом отишао на границу са 600.000 дин. гарнизонног новца ради куповине оружја и осталих ратних потреба, сазнам да је један бедник открио заверу и с тога пребегнем у вашу земљу. Тек што сам ово учинио, стиже ми глас да ми је кћи опасно болесна. Бејах у недоумици шта да радим?

Да напустим болесну кћер или да се вратим у Шпанију са толиким новцем? У овој очајној ситуацији најзад је победила родитељска љубав, и ја сам се вратио у Шпанију пошто сам претходно у околини вашег места закопао 500.000 дивара, у једној малој лиманој кутији. Разуме се већ, да сам направим тачан план места са сокровиштем, који сам сакрио у тајној прегради мога путничког куфера, заједно са једним листом хартије на коме је објашњење плана. И поред све обазривости, којом сам се био наоружао, одмах по повратку у Шпанију ухапшен сам и пресудом војног суда осуђен на десет година затвора. Једини циљ мог живота сада је у томе, да осигурам будућност своје кћери. Ја вам обећавам и даћу вам, у награду за вашу потпору, трећину од закопаног новца под овим условима:

1. Да будете искрен и часан према мојој кћери, и да ником, па ни вашим сродницима, не откријете тајну;

2. Да се старате о мојој кћери до њеног пунолетства, или док се не уда;

Да, за сада, платите путни трошак за моју кћер и даму која ће да вас допратити; моја кћи донеће вам куфер у коме је план помоћу кога ћете наћи новац; ја хоћу да моја кћи буде присутна исковавању сокровишта.

Ако пристајете на ове услове, молим вас да ми што пре одговорите на ову адресу: Espagne Sr D-r Arturo Calván, Calle de Berbieri № 8, pral. exterior, Madrid.

И ако је овај човек сиромаш, он је веома часан и поуздан, и као такав ужива моје пуно поверење; он ће ми ваше писмо врло лако дотурити; немогуће је да ми ви пишете директно на затвор. Молим вас, да ваше писмо пошаљете у два конверта, и да на унутрашњем ставите ову адресу: доставити г. М. Пигу, ћелија № 153. Очекујући ваш одговор срдечно вас поздравља,

Енрик Пиг

Војнички затвор, Мадрид, 13. марта 1905. \*

Као и писац Видоковог јерусалимског писма, и Пиг је такође осуђеник. И он је тако исто закопао касету с благом „у околини места“ адресатовог. Тачан план овог места у куферу је са тајном преградом, али да се овај куфер отвори треба платити. Мотив за тражење новца у неколико је, истина, измењен, али је начин апеловања на жртвину кесу остао исти. И у писму од 1797. и у оном од 1905. год. налазимо исти увод; апел на часност адресатова и ласкање његовом самољубљу. Пошто је прво испричао своју историју, писац, претпостављајући да је жртва у пола већ задобио за своју ствар, приступа одсудном удару, и обећава јој знатну суму сокровишта. Видок вели, да су на стотину оваквих писама стизали двадесет одговора. Данас, на сваки начин, то не бива, али ако од сто писама ма и једно успе, варалице су потпуно задовољне са успехом, јер су захтеване суме, као што ћемо доцније видети, релативно велике.

Један веома значајан факт у писму Пиговом, јесте мешавина француског и шпанског. Треба знати да ово није проста случајност, већ унапред срачуната замка. Писац писама хоће да се адресату представи као прави Шпанџац, који не зна добро француски. Ми тврдо верујемо, да је писац Пиговог писма, као и писама које ћемо доцније изложити, прави Француз. Оно што такође пада у очи у Пиговом писму, то је потпуно женски рукопис. Овај факт пао нам је у очи код свију писама овог рода, која смо испитивали, а нарочито код писама која су била предмет претреса у лозанском суду. У овом последњем случају, главни творац преваре, један Француз из јужне Француске, имао је за саучеснице, искључиво за кореспонденцију, Францускиње и Шпанџолке. Један једини модел писма копиран је и послат у разна места, на различите адресе. Писма, која произлазе од једне исте банде варалица, варирају само нешто мало у форми, али не и у основи. Ово се лепо види из ниже изложених писама, упућених појединим трговцима у Лозани, која се разликују по захтеваним сумама, али су у основи иста.

Ево што се вели у првом писму, датираном под 29. јуном 1904. године из Барселоне:

„Господине,

Затворен овде због банкрутства, приморан сам да се обратим на вас и да вас упитам: хоћете ли ми помоћи да дођем до једне суме од 540.000 динара у новчаницама, која се налази у моме путничком куферу, у депоу једне француске железничке станице. Ако пристајете, потребно је да одмах дођете у Барселону и да искупите мој багаж, који служи као залога за судске трошкове. У овом багажу налази се једна кожна торба са тајном преградом, у којој је признаница, помоћу које ћете моћи дићи куфер са железничке станице.

У накнаду за труд, уступићу вам трећину суме. Пошто нисам сигуран да ћете примити моје писмо, то ћу вам целу ствар поверити тек пошто добијем ваш одговор. Овај пошаљите на доле означену адресу мога старог служитеља, који ће ми га сигурно доставити.

Очекујући ваш одговор, јесам

В.

Ево адресе: Senor M. Biberaine, Laforja, № 185, 30, San Gervasio, Barcelon. Espagne“.

Друго писмо датирано је под 18. јулом 1905. год. из Мадрида, и упућено М. В. трговцу из Лозане. Оно гласи:

„Господине,

Затворен у овој вароши због банкрутства, приморан сам да се обратим на вас, и да вас упитам: хоћете ли ми помоћи да дођем до једне суме од 800.000 динара у новчаницама, која се налази у мом путничком куферу, у депоу једне француске железничке станице. Ако пристајете, потребно је да одмах овде дођете и да откупите мој багаж, који служи као залога за судске трошкове. У овом багажу налази се једна кожна торба са тајном преградом, у којој је признаница од депонованог куфера и један чек од 30.000 дин. који гласи на доносиоца.

У име награде ја ћу вам уступити трећину горње суме. Из бојазни, да ово писмо не дође коме другом у руке, ја ћу се тек по пријему вашег одговора јавити са правим именом и поверити вам потпуно моју тајну.

Пошто у затвору не могу примити ваш одговор, то га телеграфским путем пошаљите на адресу мог старог служитеља: Soler Poulercanal 122, Madrid. Espagne.

Очекујући с нестрпљењем ваш одговор јесам за сада.

Р.

Р. S. Одговорите одмах депешом а не писмом, и из предострожности потпишите се Arnaud.“

Треће писмо такође је написано у Мадриду под 10. децембром 1906. год., а упућено је М. D., трговцу у Лозани. Ево и његове садржине:

„Господине,

Затворен овде, преклињем вас да дођете те да искупите мој багаж, узашћен због судских трошкова, да би се дочепали

једног путничког куфера са тајном преградом, у којој су скривени документи помоћу којих би се могло доћи до 925.000 динара, које имам у Француској.

Као награду уступићу вам трећину ове суме. Из бојазни да ово писмо не доспе коме другом у руке, ја ћу се тек по пријему вашег одговора јавити са привим именом и поверити вам потпуно моју тајну.

Пошто у затвору не могу примити ваш одговор, то га телеграфским путем пошаљите на адресу једне поуздане личности, која ће ми га несумњиво доставити. Адреса ова гласи: Bibiano Altares. Dista Telegrafos, Madrid.

Oui.

Из предострожности потпишите се на депеши Golon.

Очекујући ваш одговор јесам

M..., бив. банкар.

Нарочито одговорите депешом а не писмом.“

Неоспорно је, да сва три писма потичу из истог извора, док међутим њихови рукописи представљају толико разноликости, да се са сигурношћу може закључити, да су их писале три разне личности. Поред овога, сва три рукописа притежавају у великој мери особине женског рукописа. Банда, која је у овом моменту експлоатисала Лозану, била је састављена најмање из три лица.

Интересантна је ствар, што се варалице обраћају трговцима по већим варошима и код ових се издају за банкрутиране трговце и банкарке; обраћајући се занатлијама и трговцима по селима, оне се по правилу, представљају као официри, који су жртва свог политичког убеђења. Издајући се за трговце, они редовно долажу да су лажно банкрутирали, и на тај начин успели (јер је друкчије немогуће) да прикрију знатне суме.

Позивајући своје жртве да их помогну да дођу до сакривених сума, они спекулишу са нечасношћу ових који, верујући у фавуле и примајући понуду, знају врло добро, да тим постају саучесници банкрута. Једном опљачкана жртва ретко се кад усуђује да узнемирује варалице, да не би морала признати своју непоштену радњу. Ово у ствари није ништа друго до покраден допов.

Радознао да види крај авантуре, адресат првог писма одговорио је да пристаје на учињени му предлог, после чега је добио једно дуго и веома интересантно писмо како за плодну машту варалица тако и за њихов дар комбиновања. То писмо гласи:

„Фигера, 7. јула 1904.

Драги мој господине,

Ваше писмо достављено ми је, и на њему вам захваљујем. Ево вам у свој искренности моје жалосне ситуације. Као банкар на канарским острвима после несрећних спекулација једног дана нашао сам се на ивици пропасти и пред опасношћу да будем ухапшен за лажно банкрутство. Да бих ово избегао реших се,



после малог устезања, да бежим у иностранство. У овом циљу скупио сам све што ми је од новца остало, свега 54.000 динара у француским новчаницама, и сакрио у тајну преграду мога путничког куфера, који сам за овај циљ раније нарочито поручио у једној околној вароши, предвиђајући шта ће се догодити. Пошто сам куфер напунио вешом, напустио сам све своје послове и укрцао се за Европу, решен да се стално настаним у Француској, чији сам језик познавао.

Искрцао сам се у Барселони и одмах отишао на железничку станицу да уграбим воз за Француску. Мој путнички куфер са 540.000 динара експедирао сам, из предострожности, директно у Париз на орлеанску железничку станицу, у чијем се депо-у и сада налази. Затим сам, за сваки случај, признаницу од предатог куфера са чеком од 25.000 динара, који гласи на доносиоца, сакрио у једну ручну торбу, такође са тајном преградом, која је израђена једновремено са путничким куфером. После свега овога узео сам експрес и кренуо за Француску, верујући да сам се спасао, али кад је воз приспео на границу шпанска полиција, извештена о мом бегству, ухвати ме и ухапси. Мој багаж који се састојао свега из две ручне торбе, узатим је, претресен и запечаћен у моме присуству, али је тајна преграда остала неоткривена.

Члан 47. шпанског устава (варалице помоћу сокровишта мисле на све; наводи ови имају извесног утицаја на простије личности) наређује, да сваког становника шпанских колонија, ухапшеног у Шпанији, суде шпански судови. Према овоме, и ја сам доведен у Барселону, чији ме је суд осудио на пет година затвора, 3.000 пезета новчане казне и плаћање свију судских трошкова. Према једном другом законском пропису, ако у року од 30 дана, од дана изречене пресуде, не платим досуђену новчану казну и судске трошкове, узатим ствари, дакле обе моје торбе, — од којих једна садржи дијаманте моје пок. жене, које чувам као успомену и који вреде 5000 динара — биће продане у корист државне касе. Потребно је, дакле, да пошто пото спасем моје торбе пре њихове продаје, јер се бојим, да ће купци, испитујући их приликом куповине, открити тајну, у ком ће случају власт узатим признаницу од мог куфера, и са овим ће и цела ствар пропасти. Зато вас молим, да што пре дођете овде и искупите моје ствари: ово се може свршити све за један дан, јер сам успео да ступим у споразум са једним чуваром притвореника. Њему се искључиво има захвалити што сам у могућности да вам пишем, и што мој служитељ може безбрижно износити моја писма из затвора.

Немам част да вас познајем, драги господине, али сам, налазећи се напуштен у затвору, питао једног од ваших земљака, који је затворен са мном заједно, да ли познаје у својој земљи каквог озбиљног и часног човека који би ми могао учинити једну услугу (вашем земљаку нисам ништа поверио), и он ми је дао вашу адресу. И поред свих мојих молби, он ми није хтео казати своје право име јер,

вели, да има неку кривицу у Француској због које би тамошње власти захтевале његову екстрадицију чим би сазнале да се налази у овом затвору. Додаје, да вас врло добро познаје.

Можда вам изгледа врло чудновато што се обраћам на вас, кад вас и не познајем, али ако се ставите у мој положај, појмићете ме врло лако. Ја се овде налазим без пет пара и гледам како ће пропасти моја имаовина. У немогућности сам да се обратим пријатељима на канарским острвима, јер писмо до њих путује 12 дана (?), а сем овога, свако моје писмо било би познато и одмах узатим. Још мање се могу обратити некоме одавде из места, пошто никог не познајем, јер никад овде нисам био. У овако тешкој ситуацији, у којој се налазим, а с обзиром на кратко време које ми остаје до продаје ствари, решио сам се да се некоме обратим па ма шта било.

Потребно је да вам кажем, да сам покушао пре него што сам се вама обратио, да преко чувара притвореника дођем до мојих хартија, који их је могао лако узети из магацина узатим ствари, али овај није смео ни покушати да ово учини, пошто би се, вели, у року од 24 сата опазило да су печати на торбама повређени, у ком би случају он одмах био ухапшен и осуђен на две године затвора. Инак је, међутим, пристао, пошто сам му обећао 10.000 динара, да из торбе извади хартије и преда их лицу које му ја означим ну под једним условом: да се моје ствари искупе истог дана, и на овај начин избегне констатовање повреде печата.

Према оваквом стању ствари, ја вас молим да одмах дођете, јер време не чека. Као што сам вам већ нагласио, цела ствар се може свршити на сам дан вашег доласка. Чим о њему будем сазнао, одмах ћу известити чувара, те да учини што треба. Кад вам чувар донесе хартије ви ћете, правећи се да ништа не знате, прибележити нумеру и датум признанице од куфера, као и нумеру и датум чека (јер ја не знам на памет ове нумере). После свега овога можете, ако хоћете, а и ради ваше веће сигурности, отићи у телеграф и послати две депеше са плаћеним одговорима: једну шефу орлеанске железничке станице у Паризу у којој ћете га питати да ли се у станичном депо-у налази један неподигнут куфер (под означеном нумером), а другу банци на коју је чек упућен, коју ћете питати да ли ће чек (под означеним бројем) бити одмах исплаћен доносиоцу. Тражите да вам се одговори доставе преко хотела, и добићете их за неколико часова. Пошто ће они бити потврдни, то вам неће остати ништа друго до да искупите моје ствари.

Кад једном будете имали торбе у рукама, отпутоваћете одмах у Париз са мојим старим служитељом, и подићи куфер са новцима. Од новца ћете, према споразуму, задржати трећину, т. ј. 180 000 динара, а остатак, са новцем од наплаћеног чека, предаћете моме служитељу, који ће ми одмах донети 10.000 динара за чувара. Уверен сам, да ћу по намирњу једног или двојице најогорченијих пове-

рилаца, изградити ревизију моје ствари и поново задобити слободу.

Биберен је човек који ми је потпуно одан, и у коме имам највеће поверење, јер је био код мене у служби на канарским острвима пуних 20 година. Са мном заједно кренуо се у Европу; са мном заједно ухапшен је, али је одмах пуштен у слободу пошто није имо никакве кривице. Сада ради да би имао од чега да живи.

(наставиће се)

Archives d'Anthropologie criminelle,  
№ 164—166, 1907. год.

## ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине петничке, актом својим од 5. априла ове год. Бр. 743, пита:

»Пресудом овога суда од 13. јануара ове године Бр. 1594, осуђена су извесна лица на повчану казну по закону о риболову.

Поменути пресуду одобрио је и разматрајући судија првостепеног ваљевског суда решењем својим од 12. марта ове год. Бр. 9867.

Кад је приступљено извршењу ове пресуде, онда је утврђено:

1, да један од осуђених живи на имању свога оца, и да никакве сопствене имовине нема; и

2, да остала лица немају довољно живог мала и имања, колико би им, као земљоделцима, штитио § 471. грађ. суд. поступка.

Моли се уредништво за обавештење:

Може ли суд у случају под 1. извршити наплату из имовине очеве, и да ли за случајеве под 2. треба водити рачуна о наређењима § 471. грађ. суд. пост. или не?<sup>а</sup>

— На ово питање одговарамо:

Пада у очи, да је пресуду, донесену по закону о риболову одобрио Првостепени Суд, кад он у опште није био надлежан за разматрање исте по изречном наређењу чл. 28. закона о риболову и по познатој одлуци опште седнице Касационог Суда од 24. априла 1904. год. Бр. 3366.

Што се њенога извршења тиче, ствар стоји овако:

1. Не може се извршити пресуда из имовине очеве за случај осуде по закону о риболову; и

2. Како се новчана казна, изречена по закону о риболову, не може убројати у случајеве т. 16. § 471. грађанског судског поступка, то се она не може ни наплаћивати из имовине осуђеног друкчије, него по начелу постављеном у § 28. кривичнога закона, кад њена наплата није друкчије регулисана самим законом о риболову.

Међутим, како се по ставу првом чл. 28. закона о риболову, ова дела извиђају, пресуде изричу и извршију по Полицијској Уредби, то ништа не би стајало на путу, да се новчане казне замењују затвором у смислу § 49. поменутог уредбе,

кад год власт нађе, да би наплата новчане казне била од осетне штете по осуђеног и његову породицу.

## II

Суд општине цветојевачке, актом својим од 3. априла ове год. Бр. 443, пита:

„Суд овај, у месецу јуну прошле године, издао је један сточни пасош једном сопственику стоке, за једну краву са малим телетом, и на пасош приложио 0.10 дин. таксе у смислу тач. 101. в. зак. о таксама.

Пре кратког времена, монополско надзорништво у Крагујевцу наишло је на овај пасош, па га је одузело од сопственика и послало пореском одељењу крагујевачком, те да оно наплати казну од издаваоца пасоша у 5.50 динара, јер није за теле утиснута одвојено марка у 0.10 динара.

Моли се уредништво за обавештење: треба ли наплаћивати прописну таксу по 0.10 дин. и на мало теле, кад продавац узме један пасош за краву са малим телетом, или само на краву, пошто се теле убраја у ситну стоку?“

— На ово питање одговарамо:

Чинећи поделу на крупну и ситну стоку, законодавац је имао на уму ону разлику, која се у суштини код народа и у животу чини.

Познато је, пак, да се под ситном стоком разумеју овце, козе и свиње, а говеда, коњи, мазге и т. д. долазе у крупну.

Према томе, кад је у закону о таксама одређена за ситну стоку укупна такса од 10 пр. дин. без обзира на број грла, а за крупну опет 10 пр. дин. од грла, онда се и за теле, и ако је у једном пасошу са кравом, мора наплатити засебна такса од 10 пр. дин. пошто и оно спада у крупна грла.

О овоме постоји и распис г. Министра финансија од 18. јула ове год. ПБр. 20185.

## III.

Суд општине ратковске, актом својим од 1. маја ове године Бр. 473, пита:

„Законом о уређењу свештеничког стања (чл. 8. т. 4.) предвиђено је, да ће свештеници наплаћивати за венчање: од лица која плаћају преко главнице по 12 динара; од лица која плаћају потпун данак по 6 дин., а од лица, која плаћају испод главнице 3 динара.

Иста таква подела учињена је и за таксе за опело.

Кад свештеници траже да им наплату ових награда врше општински судови, они објашњавају, да израз: „преко главнице“, означава суму преко 15 дин., „потпун данак“ 15 динара, а „испод главнице“ суму испод 15 дин. рачунају свакад и суму личног пореза у 6 динара.

Како ни црквеним ни којим другим законом није објашњено шта казују речи: „преко главнице“, „потпун данак“ и „испод главнице“, то настају чести сукоби са свештеницима, па зато суд моли за обавештење, како се ове речи имају разумети?“

— На ово питање одговарамо:

Према закону о данку од 1864. године, који је укинут, и према коме је удешен и закон о уређењу свештеничког стања од 31. децембра 1882. године, под „главницом“ се разумевао данак од три талира, а „пун грађански данак“ износио је шест талира.

По новоме динарском течају и чл. 127. закона о непосредном порезу под „главницом“ се разуме порез преко 15 динара, а под „пуним грађанским данком“ порез преко 30 динара, јер један талир има 5.5.2 динара.

Према овоме, више од „главнице“ плаћа онај, који плаћа преко 15 динара; испод „главнице“ онај, који плаћа испод 15 динара, а „главницу“ или потпун данак плаћа онај, који плаћа тачно 15 динара.

Овако долази сада због тога, што је нестало оних пореских класа, које је предвиђао ранији закон о порезу.

Под речима: „или још нису уведена у данак“, ваља разумети она лица, која су у задрузи а још нису пунолетна, нити имају какве одвојене радње, која по старом закону о данку чл. 5 под II и III нису била пореске главе.

## IV.

Суд општине бистричке, актом својим од 9. априла ове године Бр. 428, пита:

„Један грађанин из ове општине поднео је молбу, упућену на општински одбор, којом тражи да у интересу груписања свога имања, општина тражи један део своје утрине за његово једно имање.

Вредност је и његовог и општинског имања испод 100 динара.

Моли се уредништво за обавештење:

„да ли је одбор надлежан да доноси решење о овој трампи и ако јесте по ком закону;

да ли ове одборске одлуке долазе пред збор и којој се у опште власти шаљу те одлуке на одобрење;

Ако се трампа усвоји, какве исправе о својини треба дати једно другом?“

— На ово питање одговарамо:

Како је и трампа једна врста отуђивања имовине, коју је општина дотле имала, то поред одлуке одборске треба да дође и одлука зборска у смислу чл. 33. тач. 3. па и одобрење Државног Савета у смислу става другог т. 11. поменуте законске одредбе.

Трапија је доказ о својини, и то треба општина да тражи за себе и да да другом лицу.

## СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

## ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Установом антропометријских одељења, изношењем фотографија у „Полицијском Гласнику“ и појавом албума криваца уз „Бергилонак“ г. Д. Алимпића — почело је да се опажа знатно онадање у коцкарском свету. Полиција и

приватни упознали су добро професионалне коцкаре, а нови се врло мало регрутују за тај посао, увиђајући да ће се сваким даном тим „занатом“ све мање моћи долазити до хлеба без мотике.

Кад се још зна, да ће у најкраћем року бити донесен закон, да се скитничење у поврату судским путем кажњава и да ће се по-



ештрити казне за кесароштво и варалиштво, онда је у толико већа нада да ће се то због без мало искоренити; нарочито, пак, зато, што ће, доношењем новог закона, за дуже времена бити послати у казамате садање професионалне скитнице и коцкари, ти учитељи и прави упропаститељи напуштене и незаштићене деце.



Светислав Тошић

У последње време ретко је „Полицијски Гласник“ имао прилике да изнесе фотографије нових коцкара, који већ нису били познати читалачкој публици. Начелство округа ваљевског од пре кратког времена има у притвору Светислава Тошића, из Гуче у срезу драгачев-

ском и Спасоја Пјевчевића, из Ужица, — обојицу професионалне коцкаре.

Светислав је такође варалица и вашарски кесарош, а сада се налази у притвору код на-

Дукићу, келнеру, у кафани „Босна“ и по извршеном делу побегао. Михајло је стар 18 година, средњег раста, малих црних бркова, у опште је смеђ, на себи је имао плаво одело са

Светислав Поповић, рударски радник, родом из Косјерића, који има да одговара за опасну крађу код начелника среза алексиначког побегао је пре извесног времена из места пребивања и до сада није пронађен. Светислав је стар 25 година, високог раста, у лицу плав, плавих малих бркова; од одела има на себи капут и панталоне од штофа на глави шешир, а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу поменутом начелнику с позивом на акт Бр. 12474.

Драгомир Трифуновић, војник XII пешад. пука „Цара Лазара“, у Крушевцу, за кога се држи да је напао на стражара Милуна Лазића, и отео му брзометну пушку под бројем 81667., побегао је из поменуте команде. Драгомир је добро развијен, кестењаве косе, граорастих очију малих бркова; од особених знакова има ожиљак на десном и левом колену, а у оделу је војничком. Позивају се све полицијске и општинске власти да Драгомира најживље потраже и нађеног стражарно спроведу начелству округа крушевачког с позивом на депешу Бр. 8197.

Спасоје Д. Милосављевић, трговачки помоћник, извршио је 26. тек. м-ца разне злоупотребе у радњи свога газде Живе П. Милосављевића, трговца из Пожаревца и побегао. Спасоје је стар 31 годину, средњег стаса, дугог лица, великог носа, црне косе, смеђих очију, а кривих ногу; на себи има штофано одело, а на глави сламни шешир. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да Спасоја најживље потраже и нађеног спроведу начелству округа пожаревачког с позивом на депешу Бр. 14099.



Спасоје Пјевчевић

челства округа ваљевског због крађе.

На први поглед Светислав изгледа кретенаст, али је, на против, врло лукав и препреден. Стар је 24 године, висок 1.78 м., у лицу смеђ, голобрад, врло малих бркова; носи сељачко одело.

Спасоје је, као што рекосмо, из Ужица, али већ петнаест година живи код своје матере у Ваљеву. Зна каменорезачки занат, али га никако не ради; претпоставио је томе лакши занат: коцку, варање и сечење кеса по вашарима и друмовима. Небројено је пута иступно кажњаван, али то није ништа утицало на њега.

Спасоје има надимак „Пјевац“; врло је дрзак кесарош, увек носи собом револвер и готов је да га у прилици и употреби.

Пјевац је стар 23 године, висок 1.75 м., црномањаст, очију граорастих, бркова врло малих, тек нагарених, на левој страни има ожиљак од пушчане ране; на себи носи грађанско одело.

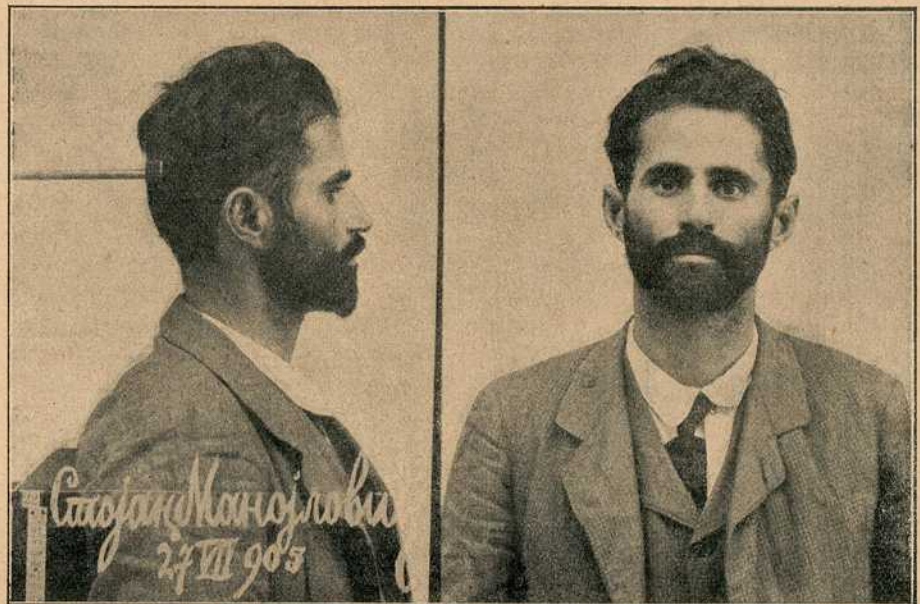
Фотографије Светиславова и Пјевчева до сада нису никако излазиле у „Полицијском Гласнику“, па како је потребно да их полицијски органи и публика упознаду, и како се сумња да су они учинили више казних дела, која власти нису дошла до знања, то им се износе фотографије и препоручује свима полицијским и општинским властима, а приватни се моле, ако би што ближе знали о њима, да о томе известе начелство округа ваљевског с позивом на Бр. 9605.

## ПОТЕРЕ

Михајло Марковић, келнер из Београда, 28. пр. м-ца украо је разне ствари Петру

пругама. Позивају се све полицијске и општинске власти да за Михајлом живо трагају и пронађеног спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 35229.

Стојан Манојловић, из Трстеника, позната скитница и варалица, чију смо потерницу



већ неколико пута износили, окривљен је код начелства округа крушевачког за извесно злочино дело. Стојан је стар 30 година, висок, сувољав, црномањаст, црних и угаситих очију. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да Стојана најживље потраже у својим домаћима и нађеног под јаком стражом спроведу поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 7230 или Управи гр. Београда с позивом на акт Бр. 35802.

## КРАЂА СТОКЕ

Ноћу 6. пр. м-ца, а и испред воденице зване „Бреста“, у агару медвеђске општине, непознати крађивци украли су Павлу И. Вучковићу, тежаку из Рованде, две краве. Једна је крава матора 5 година, сиве длаке; друга је матора 3 године, жуто-шарене длаке, а без рована. Акт начелника среза деспотовачког Бр. 10187.